

ДЕРЖАВНА РЕГУЛЯТОРНА СЛУЖБА УКРАЇНИ

вул. Арсенальна, 9/11 м. Київ 01011

тел. (044) 254-56-73, факс 254-43-93

e-mail: inform@dkrp.gov.ua

від _____ № _____

Державна служба України з питань безпеки харчових продуктів та захисту споживачів

Державна регуляторна служба України в межах компетенції розглянула лист Держпродспоживслужби від 10.05.2017 № 602-121-9/121/1784 щодо здійснення державного нагляду (контролю) у сфері санітарного законодавства відповідно до Закону України «Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності» за дитячими оздоровлення та відпочинку, навчальними закладами, об'єктами соціального захисту населення (психоневрологічні інтернати, дитячі будинки-інтернати, будинки-інтернати для громадян похилого віку та осіб з інвалідністю тощо), закладами охорони здоров'я, віднесених до державної форми власності та комунальними підприємствами та повідомляє наступне.

Законом України «Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності» (далі – Закон) визначено правові та організаційні засади, основні принципи і порядок здійснення державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності, повноваження органів державного нагляду (контролю), їх посадових осіб і права, обов'язки та відповідальність суб'єктів господарювання під час здійснення державного нагляду (контролю).

Відповідно до статті 1 Закону державний нагляд (контроль) – діяльність уповноважених законом центральних органів виконавчої влади, їх територіальних органів, державних колегіальних органів, органів виконавчої влади Автономної Республіки Крим, місцевих державних адміністрацій, органів місцевого самоврядування в межах повноважень, передбачених законом, щодо виявлення та запобігання порушенням вимог законодавства суб'єктами господарювання.

Згідно із статтею 3 Господарського кодексу України (далі – ГКУ) під господарською діяльністю розуміється діяльність суб'єктів господарювання у сфері суспільного виробництва, спрямовану на виготовлення та реалізацію продукції, виконання робіт чи надання послуг вартісного характеру, що мають цінову визначеність.

Суб'єктами господарювання відповідно до статті 55 ГКУ є учасники господарських відносин, які здійснюють господарську діяльність, реалізуючи господарську компетенцію (сукупність господарських прав та обов'язків),

Державна регуляторна служба України

ВИХ №3876/0/20-17 від 31.05.2017

мають відокремлене майно і несуть відповідальність за своїми зобов'язаннями в межах цього майна, крім випадків, передбачених законодавством.

Згідно із частиною другою статті 3 ГКУ господарська діяльність, що здійснюється для досягнення економічних і соціальних результатів та з метою одержання прибутку, є підприємництвом, а суб'єкти підприємництва - підприємцями. Господарська діяльність може здійснюватись і без мети одержання прибутку (некомерційна господарська діяльність).

Водночас, відповідно до частини третьої статті 3 ГКУ, діяльність негосподарюючих суб'єктів, спрямована на створення і підтримання необхідних матеріально-технічних умов їх функціонування, що здійснюється за участі або без участі суб'єктів господарювання, є господарчим забезпеченням діяльності негосподарюючих суб'єктів.

Оскільки, вказані у Вашому запиті установи, організації, заклади та інші суб'єкти не мають ознак суб'єктів господарювання, фінансуються із державного або місцевого бюджетів на підставі відповідних кошторисів, а їх діяльність є господарчим забезпеченням основної діяльності, яка спрямована на створення і підтримання необхідних матеріально-технічних умов їх функціонування, то такі установи, організації та заклади за визначенням статті 3 ГКУ відносяться до негосподарюючих суб'єктів.

Враховуючи викладене вище, Державна регуляторна служба України вважає, що мораторій на проведення Держпродспоживслужбою заходів із здійснення державного нагляду (контролю) не розповсюджуються щодо установ та організацій, які належать до сфери управління органів державної влади та місцевого самоврядування та фінансуються із державного та місцевих бюджетів, зокрема закладів освіти дошкільні та загальноосвітні навчальні заклади), інтернатів, лікувальних закладів тощо.

Щодо необхідності погодження здійснення перевірок під час проведення епідеміологічних розслідувань випадків групових та індивідуальних харчових отруєнь, масових неінфекційних захворювань (отруєнь), слід зазначити, що відповідно до статті 36 Закону України «Про захист населення від інфекційних хвороб» усі епідемії та спалахи інфекційних хвороб підлягають епідеміологічному обстеженню (розслідуванню) з метою встановлення причин їх виникнення, факторів передачі інфекції, визначення меж осередків інфекційних хвороб та масштабів поширення епідемії чи спалаху інфекційної хвороби, вжиття заходів щодо їх локалізації та ліквідації, а також виявлення осіб, винних у виникненні епідемії чи спалаху інфекційної хвороби.

Згідно зі статтею 37 Закону України «Про захист населення від інфекційних хвороб» обов'язковому епідеміологічному обстеженню підлягає кожен випадок (осередок) особливо небезпечних і небезпечних інфекційних хвороб незалежно від місця виникнення.

Метою епідеміологічного розслідування осередку інфекційної хвороби є виявлення джерела інфекції, з'ясування шляхів поширення збудника, проведення заходів щодо ліквідації осередку.

Відповідно до пункту 13 статті 4 Закону діяльність органів державного нагляду (контролю), пов'язана зі збором інформації, метою якого отримання

відомостей про масові явища та процеси, що відбуваються у сфері господарської діяльності, не вважаються заходами державного нагляду (контролю).

Таким чином, епідеміологічне розслідування осередку інфекційної хвороби не є перевіркою підприємства або установи чи організації із заповненням уніфікованої форми акту перевірки, що складається за результатами обстеження суб'єктів господарювання, а є лише збором інформації.

Висловлена ДРС позиція не встановлює норм права, а має лише інформаційний характер.

Голова ДРС

К.М. Ляпіна